

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Lubora Veselého a soudkyň JUDr. Elišky Galiazzo a Mgr. Andrey Grycové ve věci

žalobkyně: R [REDACTED] V [REDACTED], narozená dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Kaplanem
sídlem Opletalova 1525/39, 110 00 Praha 1

proti

žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2

o 1 000 000 Kč

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. března 2021, č. j. 11C 4/2020-87,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I. **mění** jen tak, že **se zamítá** žaloba ohledně částky 96 719 Kč, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Uvedeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 126 719 Kč (výrok I.), co do částky 873 821 Kč žalobu zamítl (výrok II.) a zavázal žalovanou k náhradě nákladů řízení žalobkyni ve výši 44 650 Kč (výrok III.).
2. Vycházel z toho, že žalobkyně se domáhá zaplacení uvedené částky jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jí měla vzniknout jednak v důsledku nezákonného rozhodnutí (nezákonného trestního stíhání vedeného u Okresního soudu Praha- západ pod sp. zn. [redacted]) a dále v důsledku nesprávného úředního postupu, který spatřovala v nepřiměřené délce uvedeného trestního řízení (dále též „namítané řízení“). Po provedeném dokazování vycházel ze zjištění, že usnesením ze dne 20. 4. 2016 doručeným žalobkyni dne 25. 4. 2016 bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně pro spáchání zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3, 4 písm. b) tr. zákoníku, který měla spáchat jako soudem ustanovený opatrovník B [redacted] V [redacted] (své matky) tím, že bez souhlasu soudu uzavřela dohodu o snížení kupní ceny nemovitosti na 700 000 Kč, a přestože k prodeji nemovitosti došlo a snížená kupní cena jí byla uhrazena, nebylo B [redacted] V [redacted] na její podíl nic vyplaceno. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně zrekapituloval celý průběh namítaného řízení, kdy žalobkyně byla nejprve zproštěna obžaloby rozsudkem Okresního soudu Praha - západ ze dne 4. 5. 2017, k odvolání státního zástupce Krajský soud v Praze usnesením ze dne 27. 6. 2017 tento rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení s tím, že soud nedostatečně zjistil skutkový stav věci, rozsudkem Okresního soudu Praha - západ ze dne 7. 9. 2017 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání zločinu zpronevěry a byl jí uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu v trvání 24 měsíců, proti rozsudku podali odvolání žalobkyně i státní zástupce, obě odvolání byla zamítnuta usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2017. K dovolání žalobkyně Nejvyšší soud usnesením ze dne 13. 6. 2018 zrušil jak usnesení Krajského soudu v Praze, tak rozsudek Okresního soudu Praha - západ, kterému přikázal věc znovu projednat a rozhodnout. Rozsudkem Okresního soudu Praha - západ ze dne 20. 9. 2018 byla žalobkyně zproštěna obžaloby, státní zástupce podal po vyhlášení rozsudku odvolání, při veřejném zasedání u Krajského soudu v Praze dne 14. 1. 2019 vzal toto odvolání zpět a soud vzal usnesením zpětvzetí odvolání na vědomí. Písemné vyhotovení tohoto rozhodnutí bylo doručeno obhájkyni žalobkyně dne 8. 3. 2019 a žalobkyni dne 25. 3. 2019. Dne 13. 3. 2019 bylo rejstříku trestů zasláno vyrozumění o zrušení předchozího odsuzujícího rozsudku. Svůj nárok žalobkyně předběžně uplatnila u žalované dne 21. 5. 2019, stanoviskem ze dne 19. 11. 2019 žalovaná konstatovala vydání nezákonných rozhodnutí, za což se žalobkyni omluvila, v namítaném řízení však neshledala nesprávný úřední postup spočívající v jeho nepřiměřené délce. K dopadům trestního stíhání do osobnostní sféry žalobkyně soud prvního stupně vyslechl žalobkyni jako účastnici řízení a svědka J [redacted] M [redacted] (partnera žalobkyně), obsah jejich výpovědí zrekapituloval v odůvodnění napadeného rozsudku. Po právní stránce soud prvního stupně poukázal na ustanovení § 5, § 7, § 8, § 13, § 14, § 15 a § 31a zák. č. 82/98 Sb. a na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, kterou citoval. K nároku na zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí uvedl, že trestní stíhání žalobkyně neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, a je proto dán odpovědností titul v podobě nezákonného rozhodnutí. Posouzení nemajetkové újmy a stanovení formy a výše zadostiučinění zvažoval podle judikaturou daných kritérií - povaha trestní věci, délka trestního stíhání, dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. K tomu uvedl, že žalobkyni hrozilo uložení trestu odnětí svobody ve výměře 2 - 8 let, žalobkyně byla bezúhonná, nehrozilo jí tak uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, což se projevilo i v odsuzujícím rozsudku. Žalobkyně se měla trestného činu dopustit vůči své nesvéprávné matce, čímž byl potenciál společenského odsudku zvyšován, navíc byla v průběhu trestního řízení pravomocně odsouzena. Trestní stíhání trvalo 2 roky a 10,5 měsíce,

což je třeba označit za dobu objektivně dlouhou, orgánům činným v trestním řízení nutno přičíst k tíži, že věc špatně uchopily a neujasnily si rozhodné skutečnosti, jak konstatoval Nejvyšší soud. Dopady do osobnostní sféry žalobkyně představuje pocit křivdy, když se roky starala o svou nesvéprávnou matku, která jí peníze z prodeje nemovitosti dala, a žalobkyně za to byla souzena, byla vynervovaná, špatně spala, uzavřela se do sebe, problémy však nedosáhly takové intenzity, aby vyhledala lékařskou pomoc. Stíhání se dotklo vztahu žalobkyně s jejím partnerem, hádali se, měli obavy, jak by partner sám zvládal péči o děti, kdyby žalobkyně byla odsouzena a musela by jít do vězení. Vztah s dětmi stíhání nijak nenarušilo, rovněž vztah s její matkou narušen nebyl. Zaměstnavatel žalobkyně věděl o jejím stíhání i odsouzení, žádnou negativní reakci z jeho strany to nevyvolalo, trestní stíhání bylo pro žalobkyni spojeno se zvýšenými náklady. Soud prvního stupně rovněž porovnal případ žalobkyně s dalšími čtyřmi věcmi, jejichž podstatu zrekapituloval, a uzavřel, že přiměřeným odškodněním za nezákonně vedené trestní stíhání je částka 100 000 Kč, přičemž akcentoval zejména okolnosti činu, pro který byla žalobkyně stíhána (měla okrást matku, o kterou se roky starala), a zvláště skutečnost, že byla v průběhu řízení pravomocně odsouzena a po dobu více jak rok měla záznam v rejstříku trestů. K nároku na zadostiučinění za nesprávný úřední postup uvedl, že namítané řízení pro žalobkyni trvalo 2 roky a 10,5 měsíce, po skutkové stránce bylo složitější, zkoumal se duševní stav poškozené, spis byl 2x vrácen policejnímu orgánu k doplnění vyšetřování, byl zpracován znalecký posudek v přípravném řízení i v hlavním líčení, byli vyslýcháni znalci, ve věci rozhodoval policejní orgán, státní zástupce, 3x okresní soud, 2x krajský soud, 1x Nejvyšší soud, po právní stránce byla věc rovněž obtížnější. Postup orgánů byl zásadně plynulý, k tíži státu je však třeba nutno přičíst věcný postup zainteresovaných orgánů, jak konstatoval Nejvyšší soud, když soudy věc vadně právně posoudily, neujasnily si, co je rozhodující pro naplnění skutkové podstaty stíhaného činu, odvolání státního zástupce proti třetímu rozsudku se jeví jako nesmyslné a zbytečně prodlužující řízení, k čemuž se přidalo vadné obeslání žalobkyně a jejího obhájce k veřejnému zasedání, kvůli čemuž se žalobkyně dozvěděla o konci řízení o další měsíc a půl později. Význam předmětu řízení pro žalobkyni byl zvýšený, neboť žalobkyně byla v průběhu řízení pravomocně odsouzena a měla po dobu 1 roku a 3 měsíců záznam v rejstříku trestů. Celkovou dobu řízení tak nelze považovat za přiměřenou, a došlo tedy k nesprávnému úřednímu postupu, za vzniklou nemajetkovou újmu je třeba poskytnout zadostiučinění v penězích. Při určení základní částky vycházel z částky 15 000 Kč za rok řízení, kterou snížil pro složitost věci o 40 %, zvýšil pro postup orgánů o 15 % a pro význam řízení pro žalobkyni o 20 %, z čehož vyplývá nárok na zadostiučinění 26 719 Kč. Veden výše uvedenými závěry vyhověl žalobě co do částky 126 719 Kč, ve zbytku žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř.

3. Rozsudek napadla odvoláním žalovaná. Zrekapitulovala celý průběh namítaného řízení, které trvalo 2 roky a necelých 11 měsíců, zdůraznila, že řízení bylo po skutkové i právní stránce složitější, postup orgánů byl plynulý, soud prvního stupně však nesprávně založil svůj závěr o existenci nesprávného úředního postupu na věcném postupu orgánů státu, který však nemůže založit odpovědnost za nesprávný úřední postup, ale pouze odpovědnost z titulu nezákonného rozhodnutí, k čemuž v daném případě i došlo. Závěr o nepřiměřené délce řízení nemůže být zpětně odvozován od toho, jak namítané řízení věcně skončilo, délka namítaného řízení je v daném případě přiměřená konkrétním okolnostem věci. Dále uvedla, že soud prvního stupně vadně posoudil i kritérium významu předmětu řízení pro poškozenou, když de facto přistoupil k odškodnění téže skutečnosti 2x, což je nepřípustné. K odpovědnosti z titulu nezákonného rozhodnutí uvedla, že poskytla žalobkyni satisfakci ve formě konstatování porušení práva a omluvy, u žalobkyně lze dovodit určitý zásah do osobnostní sféry, nedošlo však k narušení vztahů s dcerami žalobkyně, s její matkou, ani s dalšími rodinnými příslušníky, narušení vztahu s partnerem bylo jen dočasné. V profesní sféře žalobkyně nenastaly žádné negativní následky, co se týče finanční sféry, žalobkyně obdržela v roce 2012 částku 700 000 Kč, a bylo na ní,

jak s touto částkou naloží. Vyslovila přesvědčení, že konstatování porušení práva spolu s poskytnutou omluvou je dostačující satisfakcí, v případě poskytnutí finančního zadostiučinění však soud stanovil nepřiměřeně vysokou částku, a to i při komparaci s jinými případy, na které sám poukázal. Závěrem navrhla, aby odvolací soud ve výroku I. napadený rozsudek změnil a žalobu zcela zamítl.

4. Žalobkyně ve vyjádření uvedla, že svévoli vedoucí ke zbytečným prodlevám v řízení lze spatřovat v podání odvolání ze strany státního zástupce v okamžiku, kdy byla žalobkyně opětovně zproštěna obžaloby, a to přes jednoznačně vyjádřený názor Nejvyššího státního zastupitelství ohledně skutečností, že ze strany žalobkyně nedošlo ke spáchání trestného činu, toto odvolání bylo odůvodněno až po několika měsících a nepřipustným způsobem, když se jednalo o kopii původního odvolání. Státní zástupce již v rámci přípravného řízení trval na opakovaných výsledcích poškození, ačkoliv k tomu nebyl legitimní důvod. Soud prvního stupně zhodnotil jako zvýšený význam předmětu řízení skutečnost, že žalobkyně byla v průběhu řízení pravomocně odsouzena, nedošlo tedy k odškodnění téže skutečnosti 2x. Ze skutečnosti, že žalobkyně nevyhledala odbornou pomoc, nelze usuzovat, jaká byla míra stresu, nejistoty, frustrace a osobní nepohody, kterou žalobkyně v průběhu stíhání pocítovala, žalobkyně se o změnu zaměstnání nemohla pokoušet s ohledem na záznam v rejstříku trestů, že v roce 2012 obdržela částku 700 000 Kč z prodeje nemovitosti, není ve věci relevantní. Poukázala i na odlišnosti v případech, s nimiž soud prvního stupně srovnával případ žalobkyně, a závěrem navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. potvrdil. Při odvolacím jednání ještě doplnila, že rozsudek akceptovala, byť měla za to, že by jí náleželo vyšší odškodnění, nechtěla však již dále spor protahovat.
5. Odvolací soud přezkoumal z podnětu odvolání žalované a v jeho mezích napadený rozsudek i řízení přechází jeho vyhlášení podle § 212 a § 212a o. s. ř. a shledal odvolání částečně opodstatněným. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro konečné rozhodnutí a odvolací soud z jeho zjištění vychází, s některými jeho právními závěry se však neztotožňuje.
6. Odvolací soud především nesouhlasí se závěrem, že v namítaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v jeho nepřiměřené délce. Namítané řízení pro žalobkyni trvalo od 25. 4. 2016, kdy jí bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, a skončilo dne 8. 3. 2019, kdy bylo jejímu obhájci doručeno konečné rozhodnutí, trvalo tedy 2 roky a 10,5 měsíce. Namítané řízení bylo skutkově značně složité, neboť bylo třeba posoudit otázku, zda poškozená B. V. byla s ohledem na svůj psychický stav schopna relevantně dát předběžný souhlas k tomu, aby si v případě prodeje společné nemovitosti žalobkyně ponechala veškeré prostředky utržené jako kupní cenu. Za tímto účelem byl příbrán znalec, který byl rovněž vyslýchán, vyslýchán byl i znalec, který zpracoval znalecký posudek v opatrovnickém řízení B. V. byly odstraňovány rozpory ve znaleckých posudcích, byli vyslýcháni svědci. V přípravném řízení byl státním zástupcem 2x vrácen spis policejnímu orgánu k doplnění důkazů, ve věci rozhodoval 3x soud prvního stupně, 2x odvolací soud a 1x dovolací soud, věc tedy byla složitá i z hlediska počtu stupňů soudní soustavy, na nichž bylo rozhodováno. Žádné z rozhodnutí přitom nebylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost či pro závažné vady řízení, první zprošťující rozhodnutí soudu prvního stupně bylo odvolacím soudem zrušeno z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu a soudu prvního stupně bylo uloženo doplnit dokazování a odstranit rozpory v závěrech znalců, Nejvyšší soud ve zrušujícím rozhodnutí sice konstatoval, že odvolací soud zatížil řízení vadou, když bez doplnění či zopakování dokazování změnil skutkový stav, druhým důvodem zrušujícího rozhodnutí však bylo nesprávné právní posouzení věci, když soud prvního stupně a soud odvolací si neujasnily, co je pro otázku viny podstatné (svolení poškozené

jako okolnost vylučující protiprávnost), z tohoto důvodu zrušil rozhodnutí odvolacího soudu i soudu prvního stupně, a je tedy zřejmé, že hlavním důvodem zrušení rozhodnutí nebyla vada řízení před odvolacím soudem, neboť v takovém případě by bylo zrušeno pouze rozhodnutí soudu odvolacího. Situaci, kdy důvodem zrušení rozhodnutí soudem vyššího stupně je nesprávné právní posouzení věci, nelze chápat tak, že v důsledku nesprávného rozhodnutí soudu nižšího stupně došlo k bezdůvodnému prodloužení řízení, jde naopak o důsledek toho, že soudní řízení probíhá na více instancích a soudy nižších stupňů jsou vázány závazným právním názorem soudu stupně vyššího. V tomto odškodňovacím řízení pak nelze při posuzování přiměřenosti délky řízení hodnotit, zda orgány činné v trestním řízení věc „nesprávně uchopily“. Za stavu, kdy orgány činné v trestním řízení, včetně soudů, postupovaly v průběhu namítaného řízení plynule a v jejich činnosti nedošlo k žádným průtahům, přičemž řízení probíhalo před třemi stupni soudní soustavy a jednalo se o řízení po skutkové stránce značně složité, kdy bylo i znaleckým dokazováním třeba řešit psychický stav poškozené v rozhodné době, nelze délku namítaného řízení 2 roky a 10,5 měsíců považovat za nepřiměřenou, odvolací soud má naopak za to, že za tohoto stavu byla celková délka řízení kratší, než by bylo možno předpokládat. Odvolání státního zástupce proti poslednímu zprošťujícímu rozhodnutí (odůvodněné za měsíc a 3 týdny, nikoli po několika měsících, jak tvrdí žalobkyně) nelze označit za nesmyslné a zbytečně prodlužující řízení, neboť státní zástupce nad rámec původní odvolací argumentace vytýkal i nesprávný procesní postup soudu, který znovu nevyslechl poškozenou a přečetl jen její výpověď a nevyslechl jednoho ze znalců, na čemž nic nemění ani skutečnost, že následně nadřízený státní zástupce při veřejném zasedání u Krajského soudu v Praze vzal odvolání zpět, neboť šlo pouze o důsledek toho, že nadřízený státní zástupce zastával jiný právní názor, než zástupce okresního státního zastupitelství. Soudu prvního stupně lze přisvědčit v tom, že k prodloužení celkové doby namítaného řízení došlo v důsledku nesprávného obeslání žalobkyně a jejího tehdejšího obhájce k veřejnému zasedání u Krajského soudu v Praze, v důsledku čehož pro žalobkyni namítané řízení skončilo až doručením písemného vyhotovení konečného rozhodnutí a nikoliv již jeho vyhlášením při veřejném zasedání, toto nepatrné prodloužení doby trvání namítaného řízení (o období 29. 1. 2019 - 8. 3. 2019) však s ohledem na celkovou délku namítaného řízení a jeho složitost a jinak bezprůtahový průběh samo o sobě nemůže mít za následek učinění závěru, že celková doba trvání namítaného řízení byla nepřiměřená. Stejně tak procesní postoj státního zástupce, který nesouhlasil s čtením protokolů o již provedených výpovědích a trval na opakování výslechů, nelze považovat za zbytečné protahování řízení, neboť se jedná o postup procesním předpisem předvídaný, a tedy zákonný. Veden výše uvedenými závěry odvolací soud uzavírá, že celkovou dobu trvání namítaného řízení nelze hodnotit jako nepřiměřenou, k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce namítaného řízení (§ 13 zák. č. 82/98 Sb.) tedy nedošlo, a schází tak odpovědnostní titul pro odpovědnost státu ve vztahu k nároku žalobkyně na poskytnutí zadostiučinění ve výši 200 000 Kč.

7. U nároku na zadostiučinění za újmu vzniklou v důsledku nezákonného rozhodnutí (§ 7 zák. č. 82/98 Sb.) je odpovědnostní titul dán (s ohledem na konečné zprošťující rozhodnutí je rozhodnutí o zahájení trestního stíhání rozhodnutím nezákonným), v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání došlo na straně žalobkyně ke vzniku újmy, za níž je třeba poskytnout zadostiučinění, a odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že pouhé konstatování porušení práva ve spojení s omluvou, nelze v případě daného trestního stíhání považovat za dostačující, a žalobkyni tak přísluší finanční satisfakce (§ 31a odst. 2 zák. č. 82/98 Sb.). Při stanovení výše tohoto nároku soud prvního stupně v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu hodnotil povahu trestní věci, délku trestního stíhání a dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobkyně. Správně konstatoval, že žalobkyně byla ohrožena trestem odnětí svobody v trvání 2 - 8 let, avšak s ohledem na její dosavadní bezúhonnost bylo zřejmé, že žalobkyni nehrozí nepodmíněný trest odnětí svobody, což se projevilo i v odsuzujícím rozsudku. Trestní stíhání mělo dopady do osobnostní sféry žalobkyně, která trpěla pocitem

křivdy, byla ve stresu, byl narušen rovněž její vztah s partnerem, kdy docházelo k hádkám, k dalším dopadům do osobnostní sféry žalobkyně však nedošlo. Nebyl nijak narušen vztah s dětmi žalobkyně, ani s její matkou, trestní stíhání žalobkyně a její odsouzení nevyvolalo ani žádnou negativní reakci ze strany jejího zaměstnavatele. Doba trvání namítaného řízení nebyla dobou nepřiměřenou (viz výše), nelze ji označit ani za nijak objektivně dlouhou. Soud prvního stupně vybral vhodné čtyři jiné případy za účelem komparace s případem žalobkyně, od nichž se případ žalobkyně odlišuje v její prospěch v tom, že pouze u žalobkyně došlo k pravomocnému odsouzení, na druhou stranu však ve věcech pod sp. zn. [REDAKCE] a [REDAKCE] byly stíhané osoby ohroženy vyšší trestní sazbou (5 - 10 let), a tedy potenciálně i nepodmíněným trestem odnětí svobody, ve věci sp. zn. [REDAKCE] přišel poškozený o zakázky jako developer a došlo k narušení jeho vztahu s nezletilou dcerou, kterou několik let neviděl, a přišel o některé přátele, ve věci sp. zn. [REDAKCE] nebyly shledány závažnější dopady do osobnostní sféry poškozeného a jako adekvátní satisfakce postačovalo konstatování porušení práva. Při zhodnocení povahy trestní věci, délky namítaného řízení a dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené, jak byly zjištěny soudem prvního stupně, a i při porovnání se čtyřmi soudem prvního stupně zmíněnými jinými případy odvolací soud dospěl k závěru, že přiměřeným finančním zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobkyni v důsledku nezákonného trestního stíhání je částka 30 000 Kč a nikoliv soudem prvního stupně stanovených 100 000 Kč.

8. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku I. podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil jen tak, že zamítl žalobu co do částky 96 719 Kč, a ve zbývajícím rozsahu ohledně přiznané částky 30 000 Kč podle § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný. Ve výroku II. zůstal rozsudek soudu prvního stupně odvoláním nedotčen.
9. O nákladech řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. Předmětem řízení byly dva samostatné nároky na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, žalobkyně byla procesně úspěšná s nárokem na zadostiučinění z titulu nezákonného rozhodnutí a procesně neúspěšná s nárokem na zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nesprávného úředního postupu, procesní úspěch účastnic tedy lze hodnotit jako stejný, čemuž podle § 142 odst. 2 o. s. ř. odpovídá rozhodnutí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena nebyla nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 24. listopadu 2021

Mgr. Lubor Veselý v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Schmidtová